

09

lipca
sobota / Sat
18:00

NFM, Sala Główna KGHM

Wielkie Gwiazdy w NFM

G. Rossini

José Maria Florêncio – dyrygent
Simona Šaturová – sopran
Mariusz Kwiecień – baryton
Zespół Instrumentalistów NFM

PROGRAM:

Gioacchino Rossini (1792–1868)

Uwertura do opery *Sroka złodziejka*

Fragmenty z opery *Cyrulik sewilski*: *Largo al factotum* – aria, *Una voce poco fa* – aria, *La tempesta*, *Dunque io son* – duet

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791)

Uwertura do opery *Urowadzenie z seraju*

Fragmenty z opery *Wesele Figara*: *Deh vieni, non tardar* – aria, *Hai gia vinta la causa...* *Vedro mentr'io sospiro* – recytatyw i aria

Vincenzo Bellini (1801–1835)

Uwertura do opery *Norma*

Ah! Per sempre io ti perdei – aria z opery *I Puritani*

Gaetano Donizetti (1797–1848) – fragmnty z opery *Łucja z Lammermooru*: *Regnava nel silenzio* – aria, *Preludio*, *Appressati*, *Lucia*, *Il pallor funesto, orrendo*, *Se tradirmi tu potrai* – duety

Gaetano Donizetti – fragmnty z opery *Don Pasquale*: Uwertura, *E il dottor non si vede* – duet

[120']

W.A. Mozart

V. Bellini

G. Donizetti

Sfinansowano
ze środków:

Współorganizator:

Partner strategiczny

WROCLAW 2016
Europejska Stolica Kultury

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

Omówienie

Agata Adamczyk

Pewna uboga dziewczyna została skazana na śmierć (!) za kradzież kilku srebrnych sztuczków pochodzących z serwisu stołowego swoich pracodawców. Jeśli to możliwe, jeszcze większej grozy wydarzeniu dodaje fakt, że po wykonaniu wyroku oskarżona okazała się niewinna. Ku zaskoczeniu lokalnej spoteoczności sztuczek odnaleziono w sroczym gnieździe.

Tragedia ta wydarzyła się ponad dwa wieki temu w jednym z podparyskich miasteczek. Kilkadziesiąt lat później zainspirowała ona Jeana-Marie-Théodore'a Badouina d'Aubigny'ego i Louisa-Charles'a Caigneza do stworzenia dramatu *Sroka złodziejka, albo służąca z Palaiseau*, w 1815 roku z powodzeniem wystawianego w stolicy Francji. Ten sam temat w libretcie podjął Giovanni Gherardini, dopisując historii, w którą dodatkowo wplótł motyw miłości służącej i syna gospodarzy, szczęśliwe zakończenie. Taka wersja przypadła do gustu również Gioacchino Rossiniemu. Przecież nie byłby sobą, gdyby takich zakończeń nie lubił. Kompozytor znany był ze swojego poczucia humoru, które widoczne było już od momentu narodzin, 29 lutego 1792 roku. Z faktu obchodzenia tej rocznicy wyłącznie w latach przestępnych Rossini sam zwykł żartować i, gdy krytykowano jego styl życia, odpowiadał, że nie można się spodziewać niczego więcej od człowieka urodzonego w dniu, którego prawie nie ma.

Z dagerotypów przedstawiających włoskiego twórcę spogląda mężczyzna o stusznej wadze i posturze. Rossini pałał miłością nie tylko do muzyki, ale również do jedzenia. Mały Gioacchino, przebywający pod opieką bolońskiego masarza, od dziecka przejawiał wielki apetyt i niebagatelne zdolności kulinarne. Gdy dorósł, mawiał, że „jedzenie, miłość, śpiew i trawienie to cztery akty tej opery komicznej, którą zwiemy życiem”. Dodawał jednak cynicznie: „Są równie ulotne jak bąbelki szampana”.

Gdy Rossini miał trzydzieści osiem lat, a na swoim koncie tyleż samo oper (twierdził, że może

stworzyć muzykę nawet do listy rzeczy oddanych do pralni), w pełni stawy i mocy twórczej porzucił uprawiany dotąd gatunek. Postanowienia trzymał się konsekwentnie przez cztery dekady. W tym czasie spod jego pióra nie wyszła ani jedna opera, a innych dzieł powstało stosunkowo niewiele.

To, że Rossini nie został jednym z najśłynniejszych kucharzy XIX wieku, w nieco symbolicznym sensie zrekomensował sobie pod koniec życia, komponując utwory fortepianowe zebrane pod tytułami *Grzechy starości*, w skład których wchodziły *Cztery przystawki* (*Rzodkiewki, Anchois, Korniszony, Masło*) oraz *Cztery zębraków* (*Suszone figi, Migdały, Rodzynki, Orzechy*), a także oddając się przyjemności gotowania i jedzenia. To jemu kuchnia francuska zawdzięcza m.in. *tournedos à la Rossini* – medaliony z polędwicy, z białymi truflami, brandy, porto, maderą i foie gras, szparagami oraz małymi, pieczonymi pomidorami.

Rossini to wyjątkowo wdzięczny temat do snucia opowieści muzyczno-kulinarych. Otrzymał wiele honorów i odznaczeń, pod koniec życia sam nie był jednak pewien wartości swego dorobku kompozytorskiego, w momentach depresji wydawało mu się nawet, że zmarnował swój talent.

A przecież wraz z młodszymi Vincenzo Bellinim i Gaetano Donizettim zastąpił jako jeden z największych twórców opery XIX wieku. Całą trójkę ogłoszono doskonałymi melodystami, mistrzami włoskiego bel canta, czyli wirtuozowskiego, pięknego śpiewu operowego. Swoje pierwsze znaczące sukcesy Rossini zaczął odnosić w 1813 roku, jako 21-latek. Po wystawieniu w Wenecji *Tankreda* i *Włoszki w Algierze* otrzymał kontrakt, który zobowiązywał go do napisania dwóch oper rocznie (w tym czasie powstało ich dwadzieścia). W lutym 1816 roku w Rzymie księżę Francesco Sforza Cesarini, impresario Teatro Argentina, zaproponował Rossiniemu skomponowanie za cenę czterystu skudów rzymskich kolejnej opery buffa. *Cyrulik sewilski* powstał w zaledwie dwadzieścia dwa dni (niektórzy twierdzą, że w trzydzieści, a nawet osiem!). Libretto napisał Cesare Sterbini, opierając je na sztuce teatralnej Pierre'a Beaumarchais'go z 1775

roku pod tym samym tytułem. Pierwszą propozycję tekstu autorstwa Jacopo Feriettego Rossini odrzucił jako nonsensowną i zbyt wulgarną. Sterbini zaś podjął się zadania niechętnie, „jedynie na prośbę księcia i nalegania maestro Rossiniego”.

Prapremiera okazała się kląpą. Pierwszego wieczoru publiczność skrytykowała nową operę. Jednak drugi spektakl przyjęto już ze zdecydowanym entuzjazmem. Przed domem zatamanego niepowodzeniem Rossiniego zebrały się wiatujące tłumy. Temat podjęty w libretcie stanowił wówczas jedno z najpopularniejszych zagadnień w sztuce europejskiej. Trylogia Beaumarchais’go, napisana w 1781 roku, już wcześniej wielokrotnie była wykorzystywana. Spotkała się ona z krytyką króla Ludwika VI, który objął ją zakazem publicznego wystawiania. A ponieważ zakazany owoc zwykle smakuje najlepiej, czytana w prywatnych domach i jednocześnie obejmowana kolejnymi ograniczeniami, budziła spore zainteresowanie publiczności, a także kompozytorów. Trzydzieści lat przed sukcesem dzieła Rossiniego szczególne uznanie otrzymała muzyka Giovanniego Paisiello i to właśnie jego zwolennicy najgłośniej gwizdali podczas prapremiery *Cyrulika* w 1815 roku. Na prośbę Paisiello Rossini zmienił tytuł swojego dzieła na *Almaviva lub daremna przezorność*, który funkcjonował przez rok, tj. do śmierci poprzednika.

Cyrulik sewilski opowiada o miłości hrabiego Almavivy i Rozyny. Hrabia, by uwieść ukochaną i wyzwolić ją z obowiązku zamążpójścia za jej opiekuna – starego Bartolo, ucieka się do różnych sztuczek. Dzięki cyrulikowi Figaro kończą się one szczęśliwie. Lekka, zabawna tematyka wpisała się w muzykalność i poczucie humoru Rossiniego. Ze swoją włoską melodyjnością, młodzieńczą werwą i nieodpartym humorem to jedno z najwspanialszych arcydzieł opery komicznej, obfitujące w sporą listę operowych szlagierów.

Rok po prapremierze *Cyrulika*, 31 maja 1817 roku, publiczność mediolańska uczestniczyła w pierwszym wystawieniu opery semiseria (poważnej z elementami komicznymi) *Sroka złodziejka*. Wydarzenie to uznano

za jeden z największych sukcesów ówczesnego sezonu. Później operą entuzjazmował się nawet piętnastoletni Fryderyk Chopin. *Sroka złodziejka* jest pierwszym dramatem realistycznym we włoskiej literaturze operowej. Jej kanwę stanowi autentyczne wydarzenie zaczerpnięte z kroniki sądowej, a bohaterowie mają swoje pierwowzory w rzeczywistości.

Wesele Figara Wolfganga Amadeusa Mozarta niejako kontynuuje historię podjętą w *Cyruliku* Rossiniego, choć prapremiera opery wiedeńskiego klasyka odbyła się 1 maja 1786 roku w wiedeńskim Burgtheater, czyli dwadzieścia lat wcześniej. Libretto *Wesela* stworzył Lorenzo Da Ponte na podstawie wspomnianej trylogii Pierre’a Beaumarchais’go.

Opera Mozarta to dalszy ciąg losów byłego golibrody, który został zarządcą dóbr swego pana – hrabiego Almavivy. Arystokrata godny nowych miłosnych uniesień, choć wcześniej dzięki Figaro zdobył już Rozynę, teraz kieruje swe zaloty do Zuzanny – pokojówki żony i zarazem narzeczonej Figara. Były cyrulik obmyśla więc intrygę, która skutecznie udaremni zamiary hrabiego.

Wesele Figara jest komedią o wartkiej, pełnej niespodziewanych zwrotów akcji. Jednak przede wszystkim to pierwsze dzieło operowe, w którym odbija się krytyka wyższych warstw społecznych. Rossini mimo tego, że był wielbicielem twórczości Mozarta, temat z trylogii Beaumarchais’go potraktował zdecydowanie bardziej konserwatywnie: pan jest postacią szlachetną, mądrą, przewidującą i nieomylną. Cesarz Józef II zgodził się na przygotowanie opery przez Mozarta pod warunkiem oczyszczenia tekstu z akcentów politycznych.

Najczęściej wystawianą operą Mozarta, jeszcze za jego życia, było *Urowadzenie z seraju*. Kompozytor napisał je tuż po osiedleniu się w stolicy Austrii w 1781 roku. Potrzebował wówczas prawdziwego przeboju. Okazja pojawiła się szybko dzięki znajomości z Gottliebem Stephanielem. Ten urodzony we Wrocławiu literat pełnił ważną funkcję w Wiener Nationalsingspiel – teatrze, który był oczkiem

w głowie Józefa II. Stephanie postanowił dać szansę młodemu kompozytorowi. Zaproponował mu napisanie muzyki do własnego libretta, które okazało się kalką sztuki Fryderyka Bretznera – księgowego z ambicjami dramaturga. W 1782 roku umieścić on w „Leipziger Zeitung” ogłoszenie: „Pewien człowiek w Wiedniu, nazwiskiem Mozart, ośmielił się nadużyć mego dramatu *Belmont i Konstancja*, robiąc z niego tekst opery. Niniejszym najuroczyściej protestuję przeciw temu naruszeniu moich praw i zastrzegam sobie dalsze kroki”. Nie zaszkodziło to jednak Mozartowi.

Akcja opery dzieje się na tureckim dworze baszy Selima. Przybywa do niego szlachcic hiszpański, Belmonte, aby odszukać swoją narzeczoną Konstancję, porwaną przez korsarzy. Po wielu perypetiach kochankowie odnajdują się i dzięki wspaniałomyślności baszy odzyskują wolność (tu pojawia się ważny komentarz: „nie tylko Europa, ale i Azja może wydać szlachetne dusze”). Prapremiera singspielu *Urowadzenie z seraju* odbyła się 16 lipca 1782 roku. Kompozytor triumfował. W listach do rodziny pisał, że mimo pewnych wpadek wokalnych podczas premiery w Burgtheater spektakl podbił serca publiczności. Dzieło było odpowiedzią na panującą wówczas modę na wszystko, co tureckie. Austria Habsburgów długotrwale zmagala się z Imperium Otomańskim i gdy wreszcie Turcy przestali być groźni, strach wiedeńczyków zamienił się w fascynację kulturą orientalną. Singspiel Mozarta cechują chwytliwe melodie, błyskotliwa instrumentacja nawiązująca do muzyki tureckiej oraz wysoki stopień trudności arii stanowiących wyzwanie dla wokalistów.

Życie Vincenzo Belliniego to w zasadzie pasmo sukcesów – mniejszych lub większych. Niemiecki poeta Heinrich Heine, który spotkał kompozytora po jednym z wykonań jego opery *Purytanie*, stwierdził: „Jest pan geniuszem, Bellini, lecz zaptaci pan za swój wielki dar przedwczesną śmiercią. Wszyscy geniusze umierają młodo, jak Rafael i Mozart”. Heine nawet nie przypuszczał, że słowa te okażą się prorocze. Bellini zmarł w wieku trzydziestu czterech lat. Z dagerotypu spogląda zatem twarz młodzieńca. Opera *Norma* do

tekstu Felice Romaniego (wieloletniego współpracownika) jest właściwie sztandarową pozycją belcanto, a rola tytułowa – jedną z najtrudniejszych w literaturze operowej. Libretto, napisane na podstawie tragedii Louisa Alexandre’a Soumeta, opowiada o kobiecie – galijskiej arcykapłance (rzecz dzieje się w I wieku n.e.) i zarazem matce, a także porzuconej kochance, płonącej żądzą zemsty. Gdy Norma publicznie wyznaje miłość rzymskiemu prokonsulowi, przyznaje się tym samym do zdrady swego ludu. Wraz z ukochanym ginie na stosie. Prapremiera odbyła się 26 grudnia 1831 roku w Mediolanie na deskach La Scali. Zaangażowano do niej najstynniejszych śpiewaków owych czasów. „Opera musi wyciskać tży, musi przerażać i musi zabijać poprzez śpiew” – brzmiało credo artystyczne zawarte w jednym z listów Belliniego.

Kompozytor zdecydowanie triumfował podczas premiery swojej ostatniej opery *Purytanie*, która odbyła się na początku 1835 roku w iście gwiazdorskiej obsadzie. Bellini napisał to dzieło po przeprowadzce z Włoch do Paryża, kilka miesięcy przed śmiercią. Opera powstała na zamówienie dyrektora paryskiego Théâtre Italien – Rossiniego. *Purytanie* wyjątkowo rzadko są wystawiani ze względu na trudności techniczne, jakie występują w partiach całej czwórki solistów. Choć libretto bardzo często bywa krytykowane za brak logiki i przejrzystości, nikt nie ma wątpliwości, że muzyka Belliniego osiąga tu swoje szczyty. Akcja opery toczy się w 1649 roku, w czasach angielskiej wojny domowej. Wydarzenia historyczne stanowią tło dla mitosnych dramatów córki purytanina (Elwira wpada w obłąd, gdy podejrzewa ukochanego o zdradę) i zwolennika dynastii Stuartów.

W 1835 roku Rossini oprócz *Purytanów* zamówił jeszcze jedną operę (*Marino Faliero*), autorstwa Gaetano Donizettiego, dla którego był to wymarzony paryski debiut. W tym samym roku w Neapolu miała miejsce premiera jego innego dzieła scenicznego – *Łucja z Lammermooru*, napisanego do libretta Salvatore Cammarano, który z kolei oparł je na powieści Waltera Scotta *Narzeczoną z Lammermoor* (inspi-

rowanej autentyczną historią). Cztery lata później operę wystawiono w Paryżu. Akcja *Lucji* rozgrywa się w Szkocji pod koniec XVI wieku. Lucja i Edgar pomimo waśni między swymi rodami zaręczają się. Jednak brat dziewczyny podstępnie doprowadza do ślubu swojej siostry z lordem Arturem Bucklawem. Edgar, przekonany o zdradzie ukochanej, nie chce jej znać. Zrozpaczona Lucja wpada w obłąd, zabija Artura i wkrótce potem umiera. Kiedy Edgar dowiaduje się o tragedii, popełnia samobójstwo.

Donizettiego interesowały nie tylko tragiczne historie, ale przejawiał on również skłonność do parodii. Jego zmysł satyryczny można podziwiać w operze *Don Pasquale*. W miarę upływu czasu pozycja włoskiego kompozytora w stolicy Francji umacniała się, dlatego to właśnie tam, w znanym Théâtre Italic *Don Pasquale* miał swoją premierę w 1843 roku. Libretto autorstwa Giovanniego Ruffiniego opowiada o perypetiach starego kawalera, tytułowego Don Pasqualego, który szuka sobie żony. Małżeństwo ma pomóc głównemu bohaterowi w wydziedziczeniu siostrzeńca, Ernesta, pragnącego poślubić piękną Norinę. Ta zaś w wyniku intryg Malatesty zostaje małżonką Don Pasqualego. Finał przynosi szczęśliwe zakończenie.

Donizetti bezsprzecznie osiągnął sukces, przebywając bardzo długą drogę od pozycji syna szwaczki i skromnego stróża w lombardzie do pozycji jednego z najważniejszych twórców opery włoskiej, nadwornego kompozytora i dyrygenta w Wiedniu, statego bywalca paryskich salonów.

W wykonaniu gwiazd światowej sceny operowej usłyszą Państwo najpopularniejsze arie i duety z oper twórców, którzy odegrali nieocenioną rolę w rozwoju muzyki, inspirując kompozytorów dzieł instrumentalnych i przez kilka stuleci bawiąc publiczność.

José Maria Florêncio

Urodzony w Brazylii, od 1985 roku mieszka w Polsce. Edukację muzyczną rozpoczął w swoim rodzinnym

José Maria Florêncio, fot. archiwum artysty

mieście Fortaleza, kontynuował ją na Uniwersytecie Minas Gerais w Belo Horizonte, a następnie uzupełniał na wielu kursach mistrzowskich w innych ośrodkach w swoim kraju, a także w nowojorskiej Juilliard School of Music i Musikhochschule w Wiedniu. W warszawskiej Akademii Muzycznej ukończył studia z wyróżnieniem w klasie dyrygentury H. Czyży. Po przyjeździe do Polski rozpoczął karierę dyrygentką, prowadząc wiele koncertów oraz przedstawień operowych i baletowych zarówno w kraju, jak i w innych państwach Europy, obu Ameryk i Azji. Sprawował funkcję statego dyrygenta Teatru Wielkiego w Łodzi, dyrektora muzycznego Państwowej Opery we Wrocławiu, dyrektora naczelnego i artystycznego Orkiestry i Chóru PRiTV w Krakowie, dyrygenta Teatru Wielkiego – Opery Narodowej w Warszawie, dyrektora muzycznego Teatru Wielkiego w Poznaniu, dyrektora naczelnego i artystycznego Filharmonii Poznańskiej, dyrektora muzycznego Opery Bałtyckiej i Maestro Titulas Theatro Municipal w São Paulo. Obecnie jest szefem-dyrygentem Capelli Bydgosciensis Filharmonii Pomorskiej w Bydgoszczy. Jest laureatem wielu nagród i odznaczeń, m.in. dwukrotnie Srebrnej Łódki za najlepsze spektakle teatralne (*Ernani* Verdiego z 1992 roku i *Cavalleria rusticana* Mascagniego z roku 1993; obydwa wystawione na scenie Teatru Wielkiego w Łodzi), nagrody krytyków muzycznych São Paulo dla najlepszego dyrygenta sezonu (1992), nagrody

Sereia de Ouro Brazylijskiej Telewizji Globo dla osobowości roku (1997). Ostatnio, na zaproszenie Konserwatorium Moskiewskiego, jako pierwszy dyrygent z Polski, poprowadził kursy mistrzowskie i uroczysty koncert muzyki polsko-brazylijskiej. W jego dorobku artystycznym znajduje się wiele prawykonań utworów kompozytorów współczesnych (m.in. prapremiery oper *Electra* M. Theodorakisa i *Olga* J. Antunesa oraz kantaty *Holocaust* M. Ptaszyńskiej), a także prezentacje dzieł zadedykowanych jemu osobiście przez kompozytorów z Polski, Brazylii, Francji i Izraela. Artysta dokonał również pierwszych nagrań muzyki najnowszej. Jego płyta z twórczością kompozytorów francuskich (H. Tomasi i J. Bondon) uzyskała pięć diapazonów – najwyższe wyróżnienie fonograficzne we Francji. W kolekcji nagranych płyt znajduje się także CD zrealizowana z NOSPR, zawierająca utwory Z. Noskowskiego, oraz jego ostatnia płyta z orkiestrą Capella Bydgosciensis *The Classical music from Brazil*.

Simona Šaturová

Jest zarówno cenioną interpretatorką ról mozartowskich oraz repertuaru bel canto, jak również znaną śpiewaczką koncertową. Jej popisowe partie to: Konstancja w *Uprowadzeniu z seraju*, Ilia w *Idomeneo* i Donna Anna w *Don Giovanim* Mozarta, Rozyna w *Cyruliku sewilskim* Rossiniego, Łucja w *Łucji z Lammermoor* i Adina w *Napoju miłosnym* Donizettiego, Julia w *I Capuletti i Montecchi* Belliniego, Violetta w *Traviacie* i Gilda w *Rigoletcie* Verdiego. Występuje w najważniejszych produkcjach koncertowych i operowych w Teatro Colón w Buenos Aires, Théâtre du Châtelet w Paryżu, Opéra de Monte-Carlo, Carnegie Hall w Nowym Jorku, Operze we Frankfurcie, wiedeńskim Konzerthaus, Tonhalle w Zurychu, Herkules-Saal w Monachium, a także na festiwalach w Salzburgu, Edynburgu i Lucernie. Często gości w Théâtre Royal de la Monnaie w Brukseli oraz w Narodni Divadlo w Pradze. Simona Šaturová jest też ceniona jako śpiewaczka koncertowa. Współpracuje z wybitnymi dyrygentami, takimi jak Ch. Eschenbach, M. Honeck, A. Fischer, J. Bělohlávek, H. Rilling, I. Fischer, Ch. Hogwood, T. Netopil, P. Herreweghe, N. Marriner,

Simona Šaturová, fot. archiwum artystki

L. Hager, S. Cambreling, K. Nagano, R. Beck, L. Langrée i inni. Artystka otrzymała Nagrodę Fundacji Charlotte i Waltera Hamel za wybitne osiągnięcia wokalne (Lubeka 2007) oraz Thalia Award 2001 za najlepsze wykonanie operowe.

www.saturova.com

Mariusz Kwiecień

Baryton. Pochodzi z Krakowa. Ukończył warszawską Akademię Muzyczną im. F. Chopina. Słynie z pięknego głosu, ogromnej muzykalności i silnej osobowości scenicznej; występuje w Europie, Ameryce Północnej i Japonii. Najczęściej współpracuje z Metropolitan Opera, Lyric Opera of Chicago, wiedeńską Staatsoper, The Royal Opera House w Londynie, paryską Opéra Bastille i Teatro Real w Madrycie. Jest absolwentem Metropolitan Opera's Lindemann Young Artist Development Program. W Metropolitan Opera zaśpiewał w ostatnich sezonach: Marcella w *Cyganerii* Pucciniego, Silvia w *Pajacach* Leoncavalla, Malatestę w *Don Pasquale*

i Enrica w *Łucji z Lammermooru* Donizettiego, Escamilla w *Carmen* Bizeta, Almavivę w *Weselu Figara*, Guglielma w *Così fan tutte* oraz tytułową rolę w *Don Giovannim* Mozarta. W londyńskiej Covent Garden występował jako: Don Giovanni, Rodrigo w *Don Carlosie*, Germont w *Traviacie* Verdiego, Marcello w *Cyganerii* i tytułowy Oniegin w operze Czajkowskiego. Partię Oniegina śpiewał wielokrotnie m.in. w Palais Garnier w Paryżu, Teatrze Wielkim – Operze Narodowej, moskiewskim Teatrze Bolszoi, chicagowskiej Lyric Opera, Teatro Real w Madrycie i Bayerische Staatsoper w Monachium oraz Operze Krakowskiej i Teatrze Wielkim w Poznaniu. Paryska Opéra Bastille gościła go jako tytułowego Króla Rogera w operze Szymanowskiego, a także Belcore’a w *Napoju miłosnym* Donizettiego. Występował również w Teatro Maggio Musicale Fiorentino we Florencji, mediolańskiej La Scali, Arena di Verona i Grand Théâtre de Genève, a publiczność wiedeńska miała okazję usłyszeć go w partiach: Don Giovanniego, Belcore’a w *Napoju miłosnym* oraz Riccarda w *Purytanach* Belliniego. Artysta otworzył sezon 2013/2014 w Metropolitan

Opera tytułową rolę w *Onieginie* Czajkowskiego; ponownie gościł w paryskiej Opéra Bastille i nowojorskiej Metropolitan Opera jako Riccardo w *Purytanach*. Zaśpiewał w premierze nowej produkcji *Don Giovanniego* w londyńskiej Covent Garden i powrócił do wiedeńskiej Staatsoper jako Oniegin. W sezonie 2014/2015 wystąpił w *Don Giovannim* w Lyric Opera of Chicago, *Weselu Figara* oraz *Cyganerii* w Metropolitan Opera oraz *Królu Rogerze* w Bostonie. W najbliższym czasie weźmie udział w premierze *Króla Rogera* w Covent Garden, ponadto będzie go można usłyszeć w *Don Pasquale* w Barcelonie, a także w *Onieginie* w Monachium. W 2012 roku wydał swoją pierwszą solową płytę *Slavic Heroes* (Harmonia Mundi), za którą otrzymał nagrodę Fryderyk w kategorii „fonograficzny debiut roku: klasyka”. W 2009 roku z rąk Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego odebrał Srebrny Medal Zastużony Kulturze Gloria Artis, a w 2011 roku otrzymał Nagrodę Miasta Krakowa oraz został uznany przez przedstawicieli hiszpańskiego rynku muzycznego za najlepszego śpiewaka operowego sezonu i otrzymał nagrodę za wykonanie partii Króla Rogera w Teatro Real w Madrycie.

Mariusz Kwiecień, fot. Mikołaj Mikołajczyk

PEŁNE BIOGRAMY ARTYSTÓW:

www.nfm.wroclaw.pl/repertuar/biogramy

Organizator:

Partner strategiczny:

Złoty sponsor:

NFM – instytucja kultury miasta Wrocławia, współprowadzona przez:

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

